

ГОЛОВНА ГАЗЕТА ОБЛАСТІ

№45 [288]

17 листопада 2017

СУСПІЛЬНО-
ПОЛІТИЧНЕ
ВИДАННЯ

CHASK.NET

ЧАС

КИЇВЩИНИ

ВЧАСНО • ЦІКАВО • КОРИСНО

**КИЇВСЬКА ОДА
ПІДПИСАЛА ДОГОВІР
ПРО СПІВПРАЦЮ
З НАЦІОНАЛЬНОЮ
АКАДЕМІЄЮ
МЕДИЧНИХ НАУК
УКРАЇНИ**

4 стор.

ЗЕМЛЯКИ

ЗУСТРІЧАВСЯ І З ВОВКОМ, І З РИССЮ

Зараз, коли на слуху пенсійна реформа, героя цього нариса можна означити, як працюючий пенсіонер. Однак коли ближче спілкуєшся з Федором Анісімовим, його вік відступає на другий план. Високий, статний і головне – цікавий співрозмовник, із гострим розумом і гарною пам'яттю. «Сипле» цитати з творів так, ніби лише вчора їх прочитав і говорить гарною українською мовою. Напевно, не останньою мірою на таке професійне довголіття пана Федора впливає його постійне спілкування з природою. Адже він і досі працює в Державному підприємстві «Бориспільське лісове господарство» (скорочено ДП «Бориспільський лісгосп»), яке розташоване за 20 км від Києва, у селі Гора. Там і мешкає наш герой.

Теперішні астрологи та інші провидці радять звертати увагу на місце народження людини, яке також здатне впливати на її подальшу долю. Широка натура пана Федора та його любов до літератури – від Канівської землі. Село Ліпляве, де народився Федір Харлампійович, на лівому березі Дніпра, прямо навпроти Чернечої гори. Неподалік села, що за 15 км від Канева, є й свої екскурсійні принади – сосна Гоголя та дуб Шевченка. Чи насправді саме під цими деревами сиділи та творили ці два літературних генії, тепер сказати важко, однак однозначно бували в тих краях. А першою вчителькою школяра Федора була сестра відомого письменника Семена Скляренка.

Проте, коли народився майбутній працівник лісу – а сталося це 10 липня 1941 року – було не до літературних читань, ішли перші дні війни. Батько Харлампій Тодосійович вирушив на фронт. Він пройшов усю війну майже неушкодженим. Але за півтора місяця до Перемоги, у березні 1945, на підступах до Берліна, куля ворожого снайпера влучила йому прямо в груди. Але він вижив після важкого поранення легенів і повернувся додому. Так сталося, що інвалідності, незважаючи на всі показники, не отримав. Може, тому, що чоловіків залишилося обмаль, а в колгоспі коштує так треба було працювати. Образившись на медицину, до кінця життя до лікарів не звертався, що не завадило йому дожити до 75 років.

Малого Федора тягнуло більше до технічних дисциплін і природничих досліджень.

Класний керівник – географ спонукав своїх підопічних до спостережень за явищами природи. Вони навіть створили свій міні-метеомайданчик. За значні досягнення школярів преміювали поїздкою до Києва, яку вони здійснили пароплавом по Дніпру. Але міське життя не дуже вабило сільського хлопчину, він обирає свій подальший шлях серед двох професій – геодезиста та лісника. Як працюють геодезисти, бачив на будівництві Канівської ГЕС. Федір навіть побував у короткостроковій експедиції з ними.

Про ліс і специфіку роботи там Федір знав від свого батька, який працював у місцевому Прохорівському лісництві Золотоніського лісгоспу. Та все ж більше вплинули розповіді батька шкільного товариша – Василя Протасова. Той передплачував спеціальні наукові журнали і з великим ентузіазмом впроваджував у життя ідеї, які звідти почерпнув. Отак Федір із Василем і вирішили вступати до лісового технікуму в Лубнах. Там, до речі, навчали і основам геодезії, що остаточно вплинуло на вибір юнака. Технікум Федір закінчив із червоним дипломом і з тих пір, уже більше ніж півстоліття, не зраджує своїй професії. Зрештою, закінчив Національний аграрний університет.

– Маю від держави звання – заслужений працівник сільського господарства України. Та нагрудні знаки – за довголітню бездоганну службу в лісовій охороні, – розповідає Федір Анісімов.

Службою своєю не розчарований, оскільки вважає її потрібною і людям, і державі. Починав свою роботу на Львівщині – у гірській частині Старосамбірського лісництва техніком-лісником. Це на самому кордоні з Польщею.

1983 рік. Працівники Бориспільського лісгоспу під час святкування Дня лісника. Федір Анісімов сидить крайній праворуч

– Вважаю, що мені поталанило з професійними наставниками, не було жодного розбрату чи поділу «західняки-східняки». Ставилися до мене настільки добре, що я там навіть одружився. Взяв собі таку галичанку Марічку, і живу з нею вже майже півстоліття. Тобто на Львівщині в мене склалася й професійна, і особиста доля. Потім ще працював у Тетерівському лісництві, і з 1978 року осів тут, на Бориспільщині. У ДП «Бориспільський лісгосп» починав із головного лісничого й 1988 року дійшов до директора цього підприємства, яке очолював півтора року. Працював у Поліському районі після Чорнобильської катастрофи. Однак посади чи кар'єрний ріст ніколи не були моєю метою. Головне – це професійність і повага колег.

– Цього року в нашому лісгоспі посаджено 57 гектарів нового лісу, – продовжує пан Федір. – Лісівник працює, як-то кажуть і в сніг, і в дощ. Це тепер я більше в кабінеті, а свого часу охороняв ліс і від пожеж, і від правопорушників. Свої володіння я безліч разів об'їхав і на коні, і пішки до десяти кілометрів долавав. Доводилося рятувати тварин від бракон'єрів, осо-

бливо в Карпатських лісах, де багато дичини. Зустрічався там і з вовком, і з риссю. Тепер іде розмова заносити чи ні лося до «Червоної книги». Вважаю його справжньою окрасою наших лісів. І відстріл можна на деякий час заборонити, поки не відновиться популяція...

Із дружиною виховали двох доньок – Ксенію та Світлану. Мають трьох онуків – дев'ятикласника Максима, семикласника Андрія та п'ятикласника Романа. Дружина пана Федора все життя працювала акушеркою. Вищої медичної освіти не здобула, оскільки походила з багатодітної родини, усе доводилося здобувати самотужки. Та поставила собі за мету: якщо доньки також оберуть шлях медика, дати їм вищу освіту. Тепер Світлана стала акушером-гінекологом, а молодша Ксенія – стоматологом.

– Не знаю, чи захочуть онуки пов'язати свою долю з лісом, однак коли бувають у мене, я їм докладно все розповідаю і показую. Максим цікавиться природою, можна сказати, навіть палеонтологією – динозаврами, Андрій – віддає перевагу комп'ютерам і планшетами, а Роман – творча натура, він і ліпить, і на гітарі грає... Вважаю, як би не склалася доля людини, вона повинна бути освіченою і небайдужою до всього, що діється навколо. Я був головою Товариства книголюбів у нашому лісництві. Познайомився з багатьма цікавими людьми, письменниками, журналістами – наша Бориспільщина щедро на талановитих людей. Подорожувати мені довелося не дуже багато, був у Єсентуках, естонській Пярну та в польському Перемишлі – обмінювався з нашими польськими колегами досвідом. Україна мені ближча за все. У нас така багата історія та природа, що їх потрібно лише берегти. Якби мені довелося знову пройти свій життєвий шлях, то обрав би саме такий.

ДОВІДКОВО

ДП «Бориспільський лісгосп» Київського обласного управління лісового та мисливського господарства був створений 1936 року на базі колишніх лісів місцевого значення і частини лісів держлісфонду. Розташований у центральній частині Київської області на території трьох адміністративних районів: Бориспільського, Баришівського і частково Броварського. У складі держлісгоспу було організовано 6 лісництв: Баришівське, Вишеньківське, Кийлівське, Старинське, Процівське, Сулимівське. На цей час держлісгосп має 4 лісництва – це пов'язано з проведеною реорганізацією лісгоспу 2003 року: Баришівське, Вишеньківське, Кийлівське, Старинське. Загальна площа насаджень становить 19285 га. Укриті лісами землі займають площу 17327 га, що становить 89,8% від загальної площі лісгоспу. Територія лісгоспу розміщена в басейні Дніпра та його лівій притоки, ріки Трубіж.

Ольга ГОРОДНЯ, фото Володимира ДАВИДЕНКА